

Šeimos tradicijos - iš tėvelių, iš senelių...

Pasvalietė Kristina Gasiliūnė su vyru Edmundu ir dukromis Emilija, Kotryna, Deimante.

Aidos GARASTAITĖS nuotr.

Šeimos tradicijos - iš tėvelių, iš senelių...

(Atkelta iš 1 p.)

Asta BITINAITĖ

– Kasdien su mamyte telefonu pasikalbam. Kartais tetukas net stebisi, ką ten po dvi valandas galima šnekėti. Mano vyras irgi santūrus, jis daugiau išklauso nei kalba, – pasvalietė Kristina Gasiliūnė (Maračinskaitė),

dantys vaikai.

– Mamytė mėgsta sakyti, kad reikia svajoti. Seniau pasiekti Angliją, Londoną buvo tarsi nuskristi į kosmosą. Bet brolis Andrius vienu metu dirbo Londone ir apie 2006-uosius su tėveliais ten skridom pasižiūrėti, o grįžom automobiliu. Tiesa, mamytė su bendradarbiais jau buvo skridusi į Paryžių. Ji – medicinos seselė, dau-

gardžius *kleckus*, *virtienius*, augino daug gražių gėlių, pasakojo dirbusi oranžerijoje Kalno gatvėje. Senelis drožinėdavo iš medžio.

Taip nostalgiskai Kristina prisimena senelius Oną ir Albiną Zigmantavičius.

O kiti seneliai Aldona ir Albertas Maračinskai gyveno Žaliojoje gatvėje.

Kristina Gasiliūnė su dukromis Kotryna, Deimante, Emilija, tėveliais Angėle ir Albertu Maračinskais ir vyru Edmundu Molėtuose, Lietuvos etnokosmologijos muziejuje.

aštuntokės Emilijos, šeštokės Kotrynos ir pirmokės Deimantės mama, kukliai sako nieko išskirtinio Motinos dienos proga neturinti papasakoti, nes jų šeimos tvirti ir artimi ryšiai su tėvais ir seneliais visada klostėsi labai paprastai ir natūraliai.

Visų jų gyvenimai – Pasvalyje arba šalia miesto.

– Su broliu Andriumi augome dabartinėje Ažuolynėje. Taisyklės buvo griežtos, tarkim, kada grįžti namo, bet jau švelnesnės, negu mūsų tėvų vaikystėje ar paauglystėje. O mūsų vaikams – dar švelnesnės. Dabar jau darželinukai su draugais gimtadienius švenčia, – akivaizdžius pokyčius pastebi Kristina, būtent šią dieną, gegužės 1-ąją, jų šeima laukė iš Turkijos grįžtančios dukters Kotrynos. – Tai jos pirmas skrydis lėktuvu. Su mokytojų grupe ir anglų kalbos mokytoja Liudmila Gertiene pagal Erasmus mainų programą Turkijoje praleido vienuolika dienų. Pirmą sykį tiek ilgai be šeimos. Tad kasdien skambindavo ir po valandą pasakodavo įspūdžius. Manau, toli nuo namų toks ryšys sukuria saugumo jausmą. Nors atrodo, kad Kotryna nelinkusi tiek pakalbėti.

Taigi jau įprasta po pasaulį skrai-

giau nei keturiasdešimt metų dirbo Pasvalio ligoninėje. Mamytė mane palaiko, kai net kardinaliai keičiu darbą, – Kristina Šiauliuose baigusi lietuvių filologiją, kalbotyros magistro studijas, dešimt metų dirbo Pasvalio policijos administracijoje – kalbos tvarkytoja, atstove spaudai, kitokius darbus, bet pareigūne taip ir netapo.

Tačiau policijoje sutiko vyrą Edmundą, Informacinių technologijų skyriaus vyresnįjį specialistą. Jo gimtuosiuose namuose Pasvalyje, Kalno gatvėje, gražioje vietoje kitapus Žalnovo šaltinio, ir gyvena kartu su silpnos sveikatos vyro motina.

– Ją lanko individualios priežiūros darbuotoja, nes kitaip negalėtume dirbti, – atskleidžia Kristina, vėliau dešimt metų dirbusi Migracijos tarnyboje, o dabar daugiau nei mėnesį – Pasvalio Mariaus Katiliškio bibliotekos Vartotojų aptarnavimo centro vedėja.

Kristina ilgai turėjo abi močiutes ir senelius:

– Jau buvau studentė, kai pirmas senelis mirė. Vaikystėje buvo įprasta vasarą pagyventi pas senelius. Pas vienus dar ir pusseserių atvažiuodavo. Ežero gatvės močiutė virdavo

– Visada labai mėgom keliauti, senelis turėjo automobilį, bet pats nevairavo, o tėtis vairavo. Seneliai gyveno ūkiškai, anuomet daug mieste gyvenančių žmonių laikė gyvulių, augino daržus, tad ir mes padėdavom šienauti, ravėti. Lėkdavom, skubėdavom, kad iš senelio gautume automobilį ir važiuotume kur nors prie ežero, – Kristina pripažįsta, jog pas senelius reikėdavo ir padirbėti. – Močiutė ir siuvo, audė, mezgė, ir dainavo, giedojo Pasvalio bažnyčios chore. Mane irgi mokino austi, bet aš nelabai mėgau. Tik rateliu prisukdavau šeivas siūlų.

Čižiškiuose, močiutės tėviškėje, ir šiandien anūkė prisimena *mojovas*, gegužines pamaldas:

– Su broliu minam dviračiais į Čižiškius, o mūsų bendraamžiai dūksta. Bet mums reikia į *mojovas*. Ir tėveliai, ir abeji seneliai – tikintys. Iki šiol mūsų šeima tradiciškai švenčia sekmadienį.

Kristina, kaip ir anksčiau jos močiutė, gieda Pasvalio bažnyčios chore, kurio vadovė Neringa Klimavičiūtė.

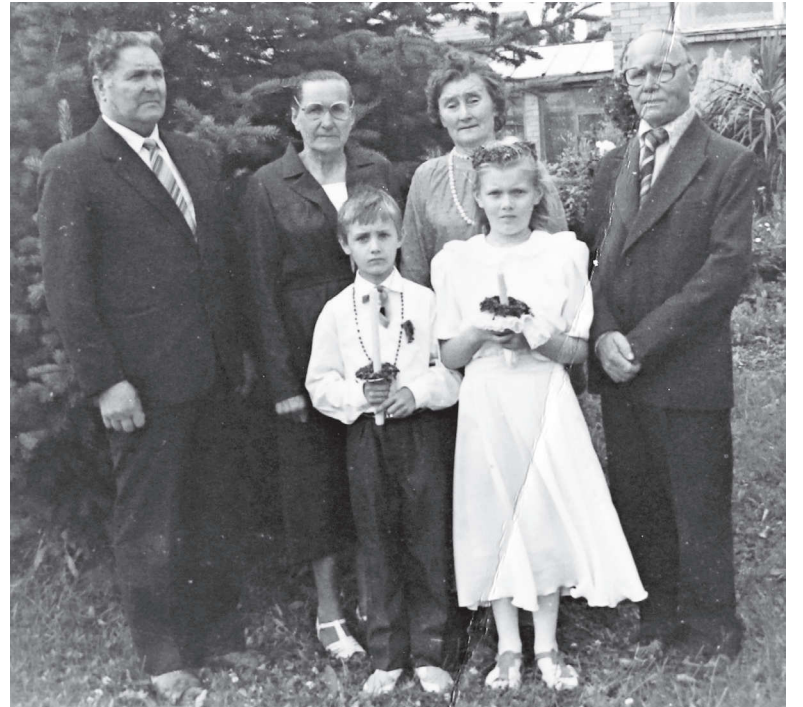
– O pradėjau nuo Rimvydo Mitkaus choro „Canticum novum“. Jame dainuoju nuo pirmos dienos, – Kristina džiaugiasi šiuo pomėgiu.

Beje, Pasvalio muzikos mokyklos suaugusiųjų klasėje pas Gemą Šinkevičienę ji mokosi solinio dainavimo.

Ir visos trys dukros lanko Pasvalio muzikos mokyklą: Deimantė – daile ir fleitos klasę, Kotryna – fortepijoną, Emilija jau baigusi daile, o dabar mėgėjų grupėje mokosi groti gitara.

– Mes trys dalyvausim 100-mečio Dainų šventėje. Aš su choru „Canticum novum“, Kotryna ir Emilija – su Muzikos mokyklos choru, kurio vadovė Rasa Andžiuvienė, – atskleidžia Kristina. – O Deimantė dar lankydama „Eglutės“ darželį yra dalyvavusi „Dainų dainelės“ konkurse ir pasirodžiusi per televiziją.

Santūrusis tėtis Edmundas daugiau paniręs prie informacinių technologijų, dalyvauja protmūšiuose, labai mėgsta fotografuoti, fotografijos

Pirmoji Komunija. Kristina ir Andrius su seneliais (iš kairės) Albertu Maračinsku, Ona Zigmantavičiene, Aldona Maračinskiene, Albinu Zigmantavičiumi. 1990 m. birželio 30 d.

Kristina ir Andrius su promočiute Prane Vadapaliene (ant kelių proanūkė Gintarė) Čižiškiuose 1988 m. Dabar šioje sodyboje gyvena Andriaus šeima.

moko ir dukrą Emiliją, o sekmadienio rytą tradiciškai šeimai kepa itin gardžius širdelės formos blynus.

– Dar išlikusi šeimos tradicija mūsų dukroms vasarą pagyventi pas senelius, – Kristina pasidžiaugia, kad Ažuolynėje gyvenantys jos tėveliai pakankamai stiprūs, aktyvūs, keliaujantys. – Neseniai su mamyte ir visa

keliautojų grupe nuėjome dvidešimt kilometrų nuo Daujėnų iki Kriklinių, Šv. Jokūbo keliu su sustojimais ir įdomiais pasakojimais... O mano tėtis, buvęs ilgametis vairavimo instruktorius, tiesiog atgyja, kai anūkes mokina vairuoti.

Aidos GARASTAITĖS
fotokopijos